

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/568/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3800898815
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3800898815.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: P. R., bytom Q. R., H. č. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Dušanom Motúsom, advokátom, so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova č. 3, proti odporcovi: Sociálna poisťovňa, ústredie, IČO: 30 807 484, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, pobočka Prievidza, Matice slovenskej č. 10, Prievidza, o náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. mája 2015, č.k. 11C/303/2000 -240, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby navrhovateľa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 453,26 eur s úrokom z omeškania vo výške 17,60% ročne zo sumy 37,21 eur od 01.07.2000 do zaplatenia, zo sumy 36,88 eur od 01.08.2000 do zaplatenia, zo sumy 5,76 eur od 01.09.2000 do zaplatenia a zo sumy 4,35 eur od 01.10.2001 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhrada trov konania nepriznal. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo veci samej súd prvého stupňa uviedol, že po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je sčasti dôvodný. V konaní bolo preukázané a medzi účastníkmi nesporné, že navrhovateľ bol zamestnancom pôvodného odporcu a v čase utrpenia pracovného úrazu bol v pracovnom pomere s ním. Zodpovednosť zamestnávateľa je v danom prípade daná v zmysle § 190 ods. 3 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce účinného v čase pracovného úrazu. Navrhovateľ totiž utrpel pracovný úraz pri plnení pracovných úloh. Pri existencii zodpovednosti zamestnávateľa za škodu na zdraví - pracovný úraz má navrhovateľ okrem iného právo na náhradu za stratu na zárobku. Navrhovateľ sa po skončení pracovného pomeru dohodou z organizačných dôvodov stal evidovaným nezamestnaným. Skončenie pracovného pomeru nebolo v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom. V danom prípade sú splnené predpoklady vzniku škody a to škodná udalosť a vznik ujmy. Príčinnú súvislosť medzi nimi súd posudzoval s prihliadnutím na skutočnosť, že za obdobie uplatneného nároku bol navrhovateľ v evidencii nezamestnaných. Súd posudzoval nárok navrhovateľa za uplatnené obdobie od 11.07.1999 do 19.02.2002 podľa zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce účinného do 31.03.2002. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku až od 14.07.1999, kedy mohla navrhovateľovi vzniknúť škoda na strate na zárobku z dôvodu, že sa stal nedobrovoľne nezamestnaný a bol evidovaný na úrade práce. V konaní nebolo sporné, že rozhodným obdobím pre výpočet PMZ je druhý štvrtrok 1999 a že PMZ z tohto rozhodného obdobia je 10.850 Sk. Aj podľa názoru súdu rozhodným obdobím pre výpočet PMZ pre účely náhrady za stratu na zárobku po skončení PN je druhý štvrtrok 1999, lebo medzi navrhovateľom a jeho zamestnávateľom skončil pracovný pomer

13.7.1999 a od tohto dátumu začala vznikať navrhovateľovi škoda spočívajúca v strate na zárobku, za ktorú je zodpovedný jeho zamestnávateľ, pretože pokles zárobku navrhovateľa nastal znížením pracovného potenciálu vyvolaným pracovným úrazom. Navyše navrhovateľovi bol priznaný ČID od 11.7.1999. Potom rozhodným obdobím je 2. štvrťrok 1999, pričom priemerný mesačný zárobok bol zisťovaný ako pravdepodobný zárobok navrhovateľa, keďže v rozhodnom období bol navrhovateľ PN. Účastníci sa zhodli na výške pravdepodobného zárobku navrhovateľa tak ako vyplýva z konania vedeného na OS Prievidza pod sp. zn. 4C/131/2009 (pri určení sa vychádzalo z dosiahnutého zárobku spolupracovníkov navrhovateľa T. U., H. F., H. K. v rozhodnom období). V uvedenom konaní bola vyriešená aj otázka pasívnej legitimácie odporcu (Sociálna poisťovňa), na ktorého priamo zo zákona v dôsledku zániku zamestnávateľa navrhovateľa prešiel výkon poistenia zodpovednosti za škodu z pracovného úrazu. Sporná otázka, či a v akej výške patrí poškodenému zamestnancovi náhrada za stratu na zárobku po skončení PN v čase jeho nedobrovoľnej nezamestnanosti bola už riešená v dovolacom konaní NS SR vedenom pod sp. zn. 3Cdo 93/2003. Navrhovateľ bol v čase posudzovaného obdobia júl 1999 až február 2002 evidovaným nezamestnaným. Navrhovateľ sa zaujímal o prácu, ale bezvýsledne. Z dokazovania vyplynulo, že jeho nezamestnanosť súvisí s nepriaznivou situáciou na trhu práce, keď niet vhodných pracovných miest pre navrhovateľa. Iný dôvod nezamestnanosti navrhovateľ nepreukázal. Sám vypovedal, že sa nestalo, že by oslovený zamestnávateľ v prípade voľného pracovného miesta vhodného pre navrhovateľa dal prednosť zdravému človeku a ak áno, tak len z dôvodu vyššej kvalifikácie, resp. splňania iných predpokladov na výkon profesie zdravým človekom (bývalí policajti, ktorí sú držiteľmi zbrojných preukazov na výkon profesie strážnika). S poukazom na hore uvedené súd zisťoval pravdepodobný zárobok, ktorý by v žalovanom období navrhovateľ dosahoval, keby nebol nezamestnaný. Pri jeho určení vychádzal z oznámenia PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s. zo dňa 17.01.2011 (č. l. 161), zo mzdových listov Z. Y. za rok 2000 a 2001 (č. l. 169-170), z oznámenia HBP, a.s. zo dňa 20.01.2011 (priemerné štvrťročné zárobky za obdobie rokov 1998 až 2002 na pozícii vrátnik- č. l. 166, skladník- č. l. 167 a údržbár- č. l. 167), z oznámenia spoločnosti TONDACH SLOVENSKO, s.r.o. zo dňa 28.01.2011 (priemerné mesačné zárobky profesie vrátnik a profesie údržbár za roky 1998 až 2002- č. l. 171) a z oznámenia PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s. zo dňa 26.03.2015 (č. l. 229- priemerná mzda údržbára v rokoch 1999 až 2002 a priemerná mzda skladníka v rokoch 1999 až 2002. Súd zistil, že takýmto pravdepodobným zárobkom by u navrhovateľa bola priemerná mzda za jednotlivé mesiace tak ako vyplýva z Tabuľky č. 1 (stĺpec označený ako priemerná mzda), ktorá je súčasťou odôvodnenia predmetného rozhodnutia. Súd zvolil takýto postup pri zisťovaní pravdepodobného zárobku z dôvodu, že pôvodný zamestnávateľ navrhovateľa zanikol a zistenie pravdepodobného zárobku tak bolo, čo najobjektívnejšie a najreálnejšie. V žalovanom období od 14.07.1999 do 19.02.2002, t.j. v čase nedobrovoľnej nezamestnanosti navrhovateľa, súd pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN vychádzal z PMZ brutto navrhovateľa pred úrazom v sume 10850,- Sk mesačne (za mesiac júl 1999 vo výške 6300,- Sk ako alikvótnej časti PMZ navrhovateľa od 14.07.1999 do 31.07.1999), redukovaného zárobku podľa § 195 ods. 2 ZP od 14.07.2000 v sume 9562,50 Sk (za mesiac júl 2000 v sume 10102,50 Sk ($10850/31 \times 13 + 9562,50/31 \times 18 = 4550 + 5552,50$ Sk = 10102,50 Sk) a valorizovaného PMZ od 01.07.2001 (valorizácia za rok 2000 vo výške 6,5 % v zmysle Opatrenia MPSVaR č. 235/2001 Z. z.) v sume 10091,- Sk ($10850 \times 1,065 = 11555,-$ Sk - 5700 = 5855 $\times 0,75 + 5700 = 10091,-$ Sk) a za mesiac február 2002 vo výške 6847,- Sk ako alikvótnej časti PMZ navrhovateľa od 01.02.2002 do 19.02.2002, tak ako to vyplýva z Tabuľky č. 1 (stĺpec označený ako PMZ N pred úrazom). V období od 14.07.1999 do októbra 2001 bol ČID navrhovateľa (ktorý treba odpočítať od PMZ brutto) v sume 2672,- Sk a v mesiacoch november 2001 až február 2002 vo výške 3.340 Sk, tak ako to vyplýva z Tabuľky č. 1 (stĺpec označený ČID N). Pri hore uvedenom právnom názore (zodpovedajúcom záverom rozhodnutia NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo 93/2003), pri uvedenej výške PMZ navrhovateľa brutto a valorizovaného, ČID, ktorý treba odpočítať a započítaním pravdepodobného zárobku za jednotlivý mesiac, patrí navrhovateľovi náhrada za stratu na zárobku po skončení PN za mesiace júl 1999 vo výške 726,50 Sk, august 1999 vo výške 1251,50 Sk, september 1999 vo výške 1251,50 Sk, október 1999 vo výške 1150,- Sk, november 1999 vo výške 1150,- Sk, december vo výške 1150,- Sk, január 2000 vo výške 1198,- Sk, február 2000 vo výške 1072,- Sk, marec 2000 vo výške 1069,- Sk, apríl 2000 vo výške 1100,- Sk, máj 2000 vo výške 1121,- Sk, jún 2000 vo výške 1111,- Sk, júl 2000 vo výške 173,50 Sk a august 2001 vo výške 131,- Sk, t. j. spolu v sume 13655,- Sk, čo po prepočte konverzným kurzom 30,126 Sk / 1 euro zodpovedá sume 453,26 eur. V neuvedených mesiacoch navrhovateľovi nevznikla strata na zárobku po skončení PN. Konkrétny výpočet jednotlivých súm vyplýva z Tabuľky č. 1, ktorá je súčasťou písomného odôvodnenia predmetného rozhodnutia.

Navrhovateľ písomným podaním doručeným súdu 25.06.2002 uplatnil voči odporcovi aj príslušné zákonné úroky z omeškania za jednotlivé mesiace odo dňa nasledujúceho po splatnosti mzdy za príslušný mesiac (posledný deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa mzda poskytuje), ktorých špecifikácia bola pripustená uznesením OS Prievidza zo dňa 22.04.2015 č. k. 11C/303/2000-232. Keďže odporca vzniesol dôvodne námietku premlčania voči uplatneným úrokom z omeškania za obdobie do 25.06.2000 (dvojročná premlčacia lehota uplynula 25.06.2002), súd priznal v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného do 31.12.2008 zákonné úroky z omeškania za náhradu na stratu na zárobku za mesiac máj 2000, ktorá bola splatná 30.06.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 1121,- Sk (37,21 eur) od 01.07.2000 do zaplatenia, za mesiac jún 2000, ktorá bola splatná 31.07.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 1111,- Sk (36,88 eur) od 01.08.2000 do zaplatenia, za mesiac júl 2000, ktorá bola splatná 31.08.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 173,50 Sk (5,76 eur) od 01.09.2000 do zaplatenia a za mesiac august 2001, ktorá bola splatná 30.09.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 131,- Sk (4,35 eur) od 01.10.2001 do zaplatenia. Vo zvyšku súd uplatnené úroky z omeškania ako nedôvodné (čiastočne pre premlčanie a čiastočne pre neexistencie nároku) zamietol. Pri nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN za konkrétny mesiac, mala byť navrhovateľovi vyplatená náhrada najneskôr posledný deň nasledujúceho mesiaca. V danom prípade ide o náhradu škody na zdraví, pri ktorom nároku platí dvojročná subjektívna lehota podľa § 266 ods. 2 Zákonníka práce. Rovnaká premlčacia lehota platí aj na príslušenstvo pohľadávky. Návrh nároku na úroky z omeškania bol podaný navrhovateľom na súd dňa 25.06.2002, teda zákonné úroky z omeškania, ktoré sa stali splatné pred 25.06.2000 sú v zmysle vyššie uvedeného premlčané.

Keďže súd vyhovel návrhu navrhovateľa len v časti o zaplatenie sumy 453,26 eur s úrokom z omeškania vo výške 17,60% ročne zo sumy 37,21 eur od 01.07.2000 do zaplatenia, zo sumy 36,88 eur od 01.08.2000 do zaplatenia, zo sumy 5,76 eur od 01.09.2000 do zaplatenia a zo sumy 4,35 eur od 01.10.2001 do zaplatenia, vo zvyšku súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 OSP tak, že odporcovi, ktorému vznikol nárok na celú náhradu trov konania z dôvodu, že mal neúspech len v nepatrnej časti (7,41%), náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si odporca náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku, ktorým súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol podal včas odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, avšak jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a okrem toho, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V žalovanom období bol navrhovateľ nedobrovoľne nezamestnaný. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že neukončil pracovný pomer u bývalého zamestnávateľa PRIEMSTAV STAVEBNÁ, s.r.o. svojvoľne, a že patril medzi najlepších a najpracovitejších zamestnancov. Po ukončení pracovného pomeru bol zaradený do evidencie nezamestnaných na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi, pravidelne sa dostavoval na nariadené kontakty, absolvoval poradenský kurz Cesta k zamestnaniu, Program individualizovaných služieb zamestnanosti, preukazoval aj hľadanie si práce vlastnou aktivitou. Medzi účastníkmi nebol sporný priemerný zárobok pred vznikom škody ani obdobie rozhodné pre jeho výpočet, ani výška navrhovateľovho ČID. Sporným bola výška tzv. fiktívneho zárobku, ktorý by sa mal v súlade s rozhodovacou praxou súdov započítavať navrhovateľovi ako zárobok, ktorý by mohol dosiahnuť, ak by sa v žalovanom období zamestnal na pracovnej pozícii zodpovedajúcej jeho zdravotnému stavu. Prvostupňový súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/93/2003 z 31.1.2003, v ktorom sa však nekonkretizuje, ako by sa mala náhrada škody určiť. Súd preto zabezpečil potvrdenia viacerých zamestnávateľských subjektov o priemerných zárobkoch ich zamestnancov na pozíciách, na ktorých mohol pracovať po úraze aj navrhovateľ a fiktívny zárobok po úraze určil ich priemerom. Podľa jeho názoru nie je spôsob výpočtu fiktívneho zárobku po vzniku škody vykonaný súdom prvého stupňa správny zo skutkového, ani z právneho hľadiska. Je všeobecne známe, že zamestnávatelia uprednostňujú pri zamestnávaní občanov s ČID vlastných zamestnancov, ktorí u nich utrpeli pracovný úraz, alebo ochoreli chorobou z povolania. Aj z potvrdenia Hornonitrianskych baní Prievidza, a.s. vyplynulo, že v žalovanom období nezamestnali na žiadnom pracovnom mieste vhodnom pre navrhovateľa žiadneho občana mimo vlastných zamestnancov. Ak je teda zrejmé, že takíto zamestnávatelia by navrhovateľa určite nezamestnali, nie je dôvod, aby súd započítaval navrhovateľovi ako fiktívny zárobok po úraze zárobok ich vlastných zamestnancov. Už v prvostupňovom konaní uvádzal, že ak sa už podľa súdnej praxe má navrhovateľovi započítavať tzv. fiktívny zárobok po úraze, malo by ísť v prvom rade o minimálnu mzdu zamestnanca s ČID, pretože je to mzda, ktorú by navrhovateľ určite musel dosiahnuť, ak by sa zamestnal na vhodnom pracovnom mieste. Dosiahnutie vyššej mzdy by bolo

možné, ale nie isté. Keďže však podľa súdnej praxe nie je započítanie minimálnej mzdy akceptovateľné, tak je namieste započítanie fiktívneho zárobku určeného zo zárobkov zamestnancov jeho bývalého zamestnávateľa, a nie od iných zamestnávateľov, ktorí by navrhovateľa reálne nezamestnali. Z tohto dôvodu vykonal aj vlastný výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vychádzajúc zo zárobku vrátnika - zamestnanca PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s., z toho dôvodu, že sám bol zamestnancom spoločnosti PRIEMSTAV STAVEBNÁ, s.r.o. Z potvrdení napr. spoločnosti TONDACH Slovensko, s.r.o. alebo HBP, a.s. zabezpečených súdom vyplýva, že ich zamestnanci mali podstatne vyššie zárobky ako zamestnanci PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s.. Súd mal tak pri určení tzv. fiktívneho zárobku po vzniku škody vychádzať zo zárobku vrátnika - ČID uvádzaného spoločnosťou Priemstav Stavebná, a.s. oznámením zo dňa 17.1.2011. Zároveň uviedol výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení PN. V konaní sa domáhal náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie od 11.7.1999 do 19.2.2002 v celkovej výške 6.117,07 eur, pričom vychádzal z právneho stavu a súdnej praxe v čase podania žaloby. S prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/93/2003 z 31.1.2003 mal súd zohľadniť ako tzv. fiktívny zárobok po úraze zárobok zamestnanca spoločnosti PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s., ktorá prevzala zamestnancov zaniknutej PRIEMSTAV STAVEBNÁ, s.r.o. Obrana odporcu, že navrhovateľ si účelovo vybral zamestnanca s najnižšou mzdou neobstojí, pretože ak sa má po úraze započítavať nejaký fiktívny zárobok, mal by to byť zárobok, ktorý sa (napriek tomu, že je fiktívny) najviac približuje reálnemu zárobku, ktorý by poškodený mohol dosiahnuť. Takýmto zárobkom by bol zárobok u jeho zamestnávateľa, a nie v iných firmách, ktoré môžu mať odmeňovanie nastavené odlišným spôsobom. V súlade s hore uvedeným výpočtom by tak nárok navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 14.7.1999 do 19.2.2002 predstavoval sumu 2.587,80 eur. Z uvedeného dôvodu sa podaným odvolaním domáha zmeny výroku o zamietnutí časti jeho nároku a priznania aj zostávajúcej časti jeho nároku v sume 2.134,54 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania tak, ako ho špecifikoval. Z dôvodu vznesenej námietky premlčania si v odvolacom konaní uplatňuje len úroky od 1.7.2000, kedy došlo k omeškaniu so zaplatením náhrady za stratu na zárobku za mesiac máj 2000. Úroky z omeškania z plnení náhrady za stratu na zárobku splatnej v mesiacoch máj, jún, júl 2000 a august 2001 si uplatňuje len vo výške rozdielu medzi úrokmi, ktoré mu už boli priznané, a úrokmi, ktoré mu podľa jeho názoru patria. Vzhľadom k uvedenému navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku, ktorým prvostupňový súd vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol, zmenil tak, že odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.134,54 eur s úrokom z omeškania tak ako písomne v odvolaní špecifikoval. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že vo veci navrhovateľa už rozhodoval Okresný súd v Prievidzi v konaní č. 4C 131/2009 v spojení s rozhodovaním Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co 72/2011, v ktorom sa konalo a rozhodlo o totožnom nároku navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN, avšak za obdobie od 1.4.2002 do 31.12.2003. Predmetné rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 28.12.2011. Všetky rozhodujúce právne otázky, ako napr. rozhodné obdobie, priemerný zárobok z rozhodného obdobia už boli v predmetnej veci právoplatne rozhodnuté a to v už uvádzanom prechádzajúcom súdnom konaní č. 4C 131/2009 a to rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co 72/2011. Taktiež otázka, že na uvedenú vec je potrebné aplikovať už postup uvedený prvýkrát v rozhodnutí NS SR 3Cdo 93/2003, v zmysle ktorého pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN u ČID nedobrovoľne nezamestnaných sa má započítavať tzv. fiktívny zárobok, ktorý by dosiahli pri práci vhodnej ich zdravotného stavu a kvalifikácií, nebola taktiež sporná. Predmetom sporu č. k. 11C 303/2000 teda bolo len ustálenie a výpočet tohto fiktívneho zárobku za žalované obdobie. Navrhovateľ v konaní a v predkladaných výpočtoch vychádzal so započítavania tzv. „fiktívneho zárobku“ vo výške zárobku vrátnika - ČID uvádzaného spoločnosťou Priemstav Stavebná, a.s.. Pokiaľ navrhovateľ nerešpektoval a ani v odvolaní nerešpektuje podrobne vysvetlený návod postupu pri určovaní ako aj podrobný spôsob výpočtu fiktívneho zárobku uvedený v právoplatnom rozsudku Krajského súdu č.k. 17Co 72/2011, ktorý vychádza z už dlhodobo ustálenej súdnej praxe, tak NS SR ako aj krajských súdov, potom jeho predložený výpočet je účelový a nepochybne nemôže byť ani správny. Započítavanie len tohto zárobku ako tzv. „fiktívneho“ však v predchádzajúcom konaní odmietli, tak okresný ako aj krajský súd. Okresný súd v Prievidzi v konaní č. 4C 131/2009 pri zisťovaní tohto zárobku vychádzal zo mzdových listov 9 zamestnancov (HBP a.s. Prievidza, Priemstav Stavebná a.s. ako aj Stavomontáži Prievidza a.s.). Domnievame sa, že súd bol týmito rozsudkami viazaný. Krajský súd v Trenčíne v odvolacom konaní č.k. 17Co 72/2011 konštatoval, že spôsob výpočtu tzv. „fiktívneho zárobku“ v konaní č. 4C 131/2009 za žalované obdobie bol nedostatočný, pretože prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol

iba výsledné sumy, avšak mal urobiť a uviesť jeho podrobný výpočet. Následne krajský súd takýto podrobný výpočet tohto zárobku aj sám vykonal. Za žalované obdobie vychádzal zo mzdových listov zamestnancov HBP a.s. Prievidza, Priemstav Stavebná a.s. ako aj Stavomontáži Prievidza a.s., a to zamestnancov A., U., W., U., A., Y., U., R. a Y.. Odvolací súd uviedol, že vo všetkých mesiacoch žalovaného obdobia súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal z nižšieho fiktívneho zárobku ako v skutočnosti mal. Ak potom prvostupňový súd v nasledujúcom súdnom konaní č. 11C 303/2000 dôsledne rešpektoval podrobne vysvetlený návod postupu pri určovaní ako aj podrobný spôsob výpočtu fiktívneho zárobku uvedený v právoplatnom rozsudku krajského súdu č.k. 17Co 72/2011 a v tomto rozsahu vykonal aj dokazovanie, potom tento postup ako aj výpočet tkz, „fiktívneho zárobku“ za žalované obdobie nemôže byť nesprávny. Týmto postupom Okresný súd v Prievidzi dospel k objektívnej, ale aj k spravodlivej výške tohto zárobku, pretože bolo nepochybne preukázané, že nezamestnanosť navrhovateľa v žalovanom období súvisela výlučne s nedostatkom vhodných voľných pracovných miest, ktoré by zodpovedali jeho schopnostiam, kvalifikácii ako aj jeho zdravotnému stavu. Ak by okresný úrad práce disponoval takýmito vhodnými voľnými pracovnými miestami, nepochybne by navrhovateľovi sprostredkoval v žalovanom období zamestnanie a navrhovateľ by dosiahol minimálne zárobok, ktorý mu súd započítaval ako tkz, „fiktívny zárobok“. Navyše uviedol, že neexistuje ani odvolací dôvod, tak ako ho uvádza vo svojom odvolaní navrhovateľ. Keďže predmetom tohto sporu v konaní č. 11C 303/2000 bolo len ustálenie a výpočet fiktívneho zárobku za žalované obdobie, potom odvolací dôvod, tak ako je uvádzaný navrhovateľom a to nesprávne právne posúdenie veci a okrem toho nesprávne skutkové zistenia neexistuje, je vymyslený a len účelovo uvádzaný. Navrhovateľ neuvádza, v čom došlo pri rozhodovaní vo veci k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z vyššie uvedených dôvodov ako aj pre neexistenciu odvolacieho dôvodu navrhoval prvostupňové rozhodnutie súdu ako vecne správne potvrdiť.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p., t.j. čo do rozsahu a dôvodov odvolania a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny. Vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariadovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 453,26 eur s úrokom z omeškania vo výške 17,60% ročne zo sumy 37,21 eur od 01.07.2000 do zaplatenia, zo sumy 36,88 eur od 01.08.2000 do zaplatenia, zo sumy 5,76 eur od 01.09.2000 do zaplatenia a zo sumy 4,35 eur od 01.10.2001 do zaplatenia, napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Preskúmaním odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj správne právne posúdil, pričom odvolací súd sa s jeho právnym posúdením veci v plnom rozsahu stotožňuje a v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. naň v podrobnostiach odkazuje.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p..

V prejednávanej veci navrhovateľ v podanom odvolaní uvádza ako odvolací dôvod, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právného posúdenia veci, t.j. odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p..

Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníka nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo viehohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až § 135 O.s.p.. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého je možno usudzovať len zo spôsobu ako k

nemu súd dospel. Ak nie je možné v tomto smere vytknúť súdu žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

V prejednávanej veci prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy samostatne, ako aj vo vzájomnej súvislosti v zmysle zásad upravených v ust. § 132 O.s.p., pričom prvostupňovému súdu nemožno vyčítať nesprávne hodnotenie uvedených dôkazov. Odvolací súd nezistil preto opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p..

Odvolací súd nezistil ani opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), nakoľko nezistil, že by súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí použil ustanovenia právnych predpisov, ktoré na danú vec nemožno aplikovať.

V prejednávanej veci súd posudzoval nárok navrhovateľa za uplatnené obdobie od 11.07.1999 do 19.02.2002 podľa zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce účinného do 31.03.2002. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku až od 14.07.1999, kedy mohla navrhovateľovi vzniknúť škoda na strate na zárobku z dôvodu, že sa stal nedobrovoľne nezamestnaný a bol evidovaný na úrade práce.

V konaní nebolo sporné, že rozhodným obdobím pre výpočet PMZ je druhý štvrtrok 1999 a že PMZ z tohto rozhodného obdobia je 10.850 Sk. Účastníci sa zhodli na výške pravdepodobného zárobku navrhovateľa tak ako vyplýva z konania vedeného na OS Prievidza pod sp. zn. 4C/131/2009 (pri určení sa vychádzalo z dosiahnutého zárobku spolupracovníkov navrhovateľa T. U., H. F., H. K. v rozhodnom období). V uvedenom konaní bola vyriešená aj otázka pasívnej legitímácie odporcu (Sociálna poisťovňa), na ktorého priamo zo zákona v dôsledku zániku zamestnávateľa navrhovateľa prešiel výkon poistenia zodpovednosti za škodu z pracovného úrazu.

Sporná otázka, či a v akej výške patrí poškodenému zamestnancovi náhrada za stratu na zárobku po skončení PN v čase jeho nedobrovoľnej nezamestnanosti bola už riešená v dovolacom konaní NS SR vedenom pod sp. zn. 3Cdo 93/2003.

Navrhovateľ bol v čase posudzovaného obdobia júl 1999 až február 2002 evidovaný nezamestnaným.

S poukazom na hore uvedené potom súd prvého stupňa správne zisťoval pravdepodobný zárobok, ktorý by v žalovanom období navrhovateľ dosahoval, keby nebol nezamestnaný. Pri jeho určení správne vychádzal z oznámenia PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s. zo dňa 17.01.2011, zo mzdových listov Z. Svitka za rok 2000 a 2001, z oznámenia HBP, a.s. zo dňa 20.01.2011, z oznámenia spoločnosti TONDACH SLOVENSKO, s.r.o. zo dňa 28.01.2011 a z oznámenia PRIEMSTAV STAVEBNÁ, a.s. zo dňa 26.03.2015. Súd prvého stupňa potom správne zistil, že takýmto pravdepodobným zárobkom by u navrhovateľa bola priemerná mzda za jednotlivé mesiace tak ako vyplýva z Tabuľky č. 1 (stípeť označený ako priemerná mzda), ktorá je súčasťou odôvodnenia predmetného rozhodnutia. Súd prvého stupňa správne zvolil takýto postup pri zisťovaní pravdepodobného zárobku z dôvodu, že pôvodný zamestnávateľ navrhovateľa zanikol a zistenie pravdepodobného zárobku tak bolo aj podľa odvolacieho súdu, čo najobjektívnejšie a najreálnejšie.

Následne súd prvého stupňa správne rozhodol o náhrade za stratu na zárobku po skončení PN za žalované obdobie (pri uvedenej výške PMZ navrhovateľa brutto a valorizovaného, ČID, ktorý treba odpočítať a započítaním pravdepodobného zárobku za jednotlivé mesiace), tak ako špecifikoval konkrétny výpočet jednotlivých súm v Tabuľke č. 1, ktorá je súčasťou písomného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Súd prvého stupňa ďalej správne priznal v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného do 31.12.2008 zákonné úroky z omeškania za náhradu na stratu na zárobku za mesiac máj 2000, ktorá bola splatná 30.06.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 1121,- Sk (37,21 eur) od 01.07.2000 do zaplataenia, za mesiac jún 2000, ktorá bola splatná 31.07.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 1111,- Sk (36,88 eur) od 01.08.2000 do zaplataenia, za mesiac júl 2000, ktorá bola splatná 31.08.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 173,50 Sk (5,76 eur) od 01.09.2000 do zaplataenia a za mesiac august 2001, ktorá bola splatná 30.09.2000, vo výške 17,6% ročne zo sumy 131,- Sk (4,35 eur) od 01.10.2001 do zaplataenia. Vo zvyšku uplatnené úroky z omeškania správne ako nedôvodné (čiastočne pre premlčanie a čiastočne pre neexistencie nároku) zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Keďže prvostupňový súd vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, na ktoré podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v podrobnostiach odkazuje.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si odporca náhradu týchto trov neuplatnil.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.